

equívocs i males intencions, que vencerem si posem fe cega en nostre ideal.

Com callicarem l'oblit, que més que oblit sembla intenció malestruga de ocultar l'història del nostre poble: una de les déus que té de fer sorgir la font de l'autonomia, per on brollarà la prosperitat i grandesa de la pàtria catalana. Què direm també de la nostra llengua, la parla de nostres avantpassats, la que hem begut en els pits de nostres mares, i que tant animosament ha estat posposada a una altra, que per perfecta i bella que fos, no ha estat, ni podrà ser mai, l'espill fidel que reflecti les subtilitats de nostre pensament. Per ventura, voleu major opressió que no s'ensenyi oficialment a tots els catalans el seu idioma?

I el dret, la constitució interna, les institucions que reflectin nostra manera de ser, nostre caràcter distintiu i nostres costums, on són? Tampoc ens han deixat, que de no haver existit el fet viu i palpable de nostra nacionalitat, a ben segur haurien aconseguit fer-nos oblidar nostre passat, nostra llengua, nostres institucions, i, en una paraula, fins que som catalans. Per sort, el sentiment de nostra nacionalitat ha restat viu en el fons de l'ànima catalana, encara que mantes vegades hagi estat tan feblement, que hom diria que s'havia extingit; i per més gran que hagi estat la opressió cada dia es va desvetllant més esplendorosament fins assolir la realitat desitjada, en l'autonomia de la nostra terra, per a la qual tots devem portat la col·laboració de nostre esforç, sense deixar-nos doblegar, que el poble que es resigna al jou del opressor s'envileix i es deshonra.

JOAN ROVIRA.

El senyor Bergamín, foca campanes

EN una conferència que ha donat el senyor Bergamín en l'Acadèmia de Jurisprudència de Madrid, entre altres coses, ha dit que el catalanisme era una cosa morta.

Mireu que dir això tot un ex-ministre! Es veu que no n'està gaire enterat, aquest senyor, de les coses de casa nostra. Quan he sapigut per la premsa lo que ha dit aquest set-ciències sobre la mort del catalanisme, he esclafit una rialla. No n'hi havia per meys. Es veu que deu ésser un admirador dels *Manelets* de la U. M. N. que païm aquí Catalunya. Pobre senyor! Si's té d'escoltar aquests baladrers, ja en sabrà de coses. Em sembla a mi, que li convindria un xic de cotó fluix per tapar-se les orelles. De lo contrari, li ompliran el cap de vent i allavors tindrà de fer illit. Mireu que dir que el catalanisme és mort!... N'hi ha un tip.

Es coneix que els *Manelets* no li diuen de la manera que es va deixodint l'esperit somort que que des de tant temps envollava a Catalunya.

Es veu clar que no l'enteren de la manera que van florint per nostra terra entitats defensores de la santa causa catalana.

Es veu prou que no sab amb quin entusiasme s'apleguen els bons fills de Catalunya per a assolir la llibertat enyorada...

Aquella sang que fins avui havia restat en nosaltres sense senyal de vida, avui la sentim a reviuere per nostres venes freturosa de llibertat.

I no és tan sols en les grans ciutats que ha arribat aquest alè vivificador. Arreu de Catalunya hi ha passat aquest ventijol fresc i suau, i arreu ha tingut bona acullida. Fins les pedres dels castells i cases centenàries, que ni la vellúria ni el temps han pogut enderrocar-les, s'han extremat de joia al reconèixer per la parla, als néts d'aquells